

Apmąstymai apie refleksiją

Pradinės mokyklos mokytojos patirtis ir mintys

Jeanne Reardon

Įgyvendinant Kritinio mąstymo ugdymo skaitant ir rašant (KMUSR) projektą, refleksija yra trečia mokymo ir mokymosi modelio dalis. Tai pamokos etapas, kai vaikas pergalvoja idėjas, su kuriomis susidūrė, ir prasmes, kurias suvokė, kai jis klausia, interpretuoja, taiko, ginčijasi, meta iššūkį ir praplečia tas prasmes taikydamas naujose srityse. Vadovuose, skirtuose ši projektą vykdančioms mokytojoms, akcentuojama turinio refleksija ir sąvokų, įgytų prasmės suvokimo etape, refleksija. Tuose vadovuose pateikiama daug metodų ir veiklos rūšių, skatinančių prisiminti pamokos metu suvoktas prasmes. Šiame straipsnyje norėčiau panagrinėti mokinių ir mokytojų refleksiją, kiek ji susijusi su kritiniu mąstymu. Refleksija – tai kritinio mąstymo širdis, nes ji leidžia mums suprasti tradicinę išmintį ir ją abejoti.

Refleksiją vertinu kaip sąvokų ieškojimą praeityje. Reflektuodama aš nerenku naujų duomenų, o pergalvoju senus. Aš susimąstau apie praeiti, norėdama atsakyti į klausimus, kurių anksčiau sau nekeldavau, arba norėdama naujai pažvelgti į senus klausimus. Šis straipsnis parašytas kaip refleksija. Aš perkratau savo stebėjimus, pokalbius, perskaitytą literatūrą, patirti, ankstesnes idėjas apie refleksiją ir bandau suprasti refleksijos bei kritinio mąstymo ryšio. Buvau numačiusi pirma pakalbėti apie mokinių refleksiją, tada apie mokytojų refleksiją. Bet pradėjusi rašyti supratau, kad jos susipynusios. Mėginau jas išpainioti, kad skaitytojais galėtų savaip supinti.

Mokinių refleksija

Mano refleksyvus mąstymas prasideda tokiais klausimais:

Kaip mokiniai pradeda reflektuoti? Ar yra tam tikrų veiklos rūšių, skatinančių vaikų refleksiją? Koks mokytojo vaidmuo skatinant mokinių refleksiją? Ką vaikai reflektuoja? Kokių formų jų refleksija? Ar egzistuoja skirtingi refleksijos tipai – ar vienos kritiškesnės už kitas? Kaip panaudojamos mokinių refleksijos...?

Kai kurie individai iš prigimties linkę reflektuoti. Jie nuolat apsvarsto skaitant, stebint ar klausant įgytų žinių ryšius bei reikšmę. Tokį įprotį turi ir kai kurie vaikai, net nepradėję lankyti mokyklos. Kiti žmonės visiškai nereflektuoja, tiesiogiai priima tai, ką perskaito, pamato, išgirsta... Jei esame refleksiją vertinantys mokytojai, privalome ją padaryti savo pačių ir savo mokymo dalimi. Ką mes darome?

Pirmausia, manau, patys turime būti refleksyvūs ir suvokti refleksijos procesą. Turime pasidalyti savo refleksijomis su mokiniais. Privalome nuolat modeliuoti mokinių refleksiją, duoti jiems laiko ir galimybių refleksijos patirčiai įgyti. Mokinių refleksiją reikia pripažinti ir vertinti kaip savo pačių. Galite paklausti, kaip aš pristatysiu refleksiją klasei. Ar pavadinsiu ją refleksija? Iš kur mokiniai žinos, kad tai būtent refleksija?

Mano nuomone, labai svarbu klasei turėti bendrą žodyną, kai kalbama apie mokymąsi. Bendra reikšmė sureikiama žodžiams, kuriais apibūdiname mąstymo ir mokymosi procesus. Lygiai taip pat formuojamas specifinis kiekvienos mokslo srities žodynas. Mokiniais reikia suprasti ir vartoti tokius žodžius kaip refleksija ar metap pažinimas (*metacognition*) taip pat, kaip jie supranta ir vartoja metaforą, hipotezę, lygybę. Aiškindamiesi įvairius refleksijos būdus, klasėje vartojame terminus konstruktyvi refleksija, metakognityvi, arba proceso, refleksija, kritinė refleksija. Kiekviena jų turi savo tikslą: konstruktyvi refleksija kuria ir praplečia reikšmę; metakognityvi, ar proceso, refleksija padeda suprasti, kaip mes mąstome ir pažįstame, kaip siekiame sprendimų; kritinė refleksija apima mūsų minčių prasmę, taip pat

abejones dėl sąvokų ir įprastos išminties. Per daug savaitių ir mėnesių išmokstame vartoti šiuos terminus ir dirbdami su mažesniais mokiniais. Pateiksiu keletą nesudėtingų pavyzdžių, kaip susiduriame su refleksija ir kaip ją suprantame.

Refleksijos pristatymas klasei

Vienas privalumas, dėstant nuo pirmos iki penktos klasės, yra tas, kad iš eini visą mokymo programą. Kartais mes tyrinėjame medžiagą, kuri atspindi ir (arba) sugeria šilumą, šviesą, garsą. Refleksyvos medžiagos tyrimas suteikia bendros patirties ir pratina prie žodyno, kurio prireiks mokantis apie refleksiją kaip mąstymo ir mokymosi dalį. Kartais tiesiog paskelbiu, kad tema – refleksija. Ji yra mūsų dienotvarkės dalis. Ir pradėdama. Žinau, kad visi klasės mokiniai stebėjo refleksiją gamtoje, o savo pačių atspindžius matė parduotuvių languose ir veidrodžiuose. Stebėjimas (*following*) yra vienas metodų, skirtų žodynui ir refleksijos idėjai pristatyti. Pradėję nagrinėti šią sąvoką ir vartoti žodyną, vaikai jau būna daug kartų stebėję refleksiją. Tačiau iki šiol mes jos nevadinome šiuo terminu.

Refleksija. Įvadinė pamoka

Atkūrimas / žadinimas / prisiminimas

Žodis “refleksija” užrašytas lentoje. Aš sakau mokiniams: “Penkioms minutėms susikaupkite ir užrašykite, ką žinote apie refleksiją. Tada pagalvosime poromis”. (Vaikai žino, kad “užrašyti” – vadinasi užrašyti pasakojimo forma, sudaryti sąrašą, nubraižyti schemą ar pan., kad atėjus laikui tuo pasinaudodami galėtų pasidalyti savo žiniomis.) Kitą atkūrimo / žadinimo / prisiminimo užduotį aš vadinau refleksijos paieška. Vaikai penkias minutes turi ieškoti refleksijos pavyzdžių klasėje. Aš užtikrinu, kad, be natūralios refleksijos, tokių pavyzdžių yra ir paveikslėliuose, ir knygoje. Po paieškos kalbamės poromis.

To pokalbio metu mokiniai aptaria savo požiūrį, ryšius, užduoda klausimų, aiškina, smalsauja, pateikia hipotezių, sprendimų. Vyresni jau vartoja gamtos mokslų, matematikos, meno, filosofijos sąvokas ir kalbą. Jaunesni savo mintis reiškia konkrečiau: “Matydamas medžių atspindį ežere galėjau pasiekti medžių viršūnes. Nuo viršūnės žiūrint žemyn medis atrodo kitaip.” “Kai nuo vėjo vanduo sumirguliavo, viskas pasikeitė.” “Kai kurios spalvos atspindi šilumą.” “Dabar aš suprantu atspindžius matematikoje.” “Nesuprantu, kodėl tu matai atspindį baloje... vanduo nėra kieta medžiaga.” Pasižymiu komentarus ir paprašau mokinių ateityje papildyti sąrašą. Prie šio sąrašo mes dar daug sykių grįšime, kalbėdami apie kritinio mąstymo sudedamąsias dalis.

Jei mokiniams gerai sekasi keisti nuomonėmis, aš galiu sudaryti visos klasės “refleksijos medį”. Dirbdama su pirmą klase, kartais nutraukiu pokalbį ir tęsiu pamoką rytojaus dieną. Prisimename jų komentarus, paprašau vaikų aprašyti vienos rūšies refleksiją, tada pereiname prie prasmės suvokimo. Vyresnėse klasėse galiu sparčiau eiti prie kito etapo. (Laiko pasirinkimas yra mokymo dalis.)

Prasmės suvokimas

Tada sakau mokiniams: “Šiandien pradėsime mokytis apie ypatingą refleksijos rūšį. Ją pavadinsime mąstymo refleksija”. Ant didelio popieriaus lapo parašau “Mąstymo refleksijos” ir sakau: “Susipažinsime su mąstymo refleksijomis per matematikos, gamtos, socialinių mokslų, skaitymo, rašymo, dailės ir muzikos pamokas. Parodysiu jums, ką aš darau, kad iškiltų mąstymo refleksija. Mes daug kartų per dieną stebėsime tas refleksijas. Seksime ir pasižymėsime savo veiksmus. Tai nėra lengva, nes, stebėdami mąstymo refleksijas, tuo pat metu mokomės ir dar kažką veikiamo. Mąstymo refleksijos padeda mums mokytis ir galvoti, kaip mokomės. Jos padeda naudotis tuo, ką jau mokame. Daug sykių esame stebėję mąstymo refleksiją, tik jos

neįvardijome. Kai per matematikos (gamtos mokslų ar kitą) pamoką stebėsite refleksiją ir išgirsite mane sakant: "Tai buvo mąstymo refleksija", jūs tikriausiai sušuksite: "Mes ją jau matome!" Tad jūsų darbas per matematikos pamoką klausyti žodžių "Mąstymo refleksija". Tada tuos žodžius galiu kartoti kiekvieną sykį, kai aš arba mokiniai mato refleksiją.

Tai vienas būdas paaiškinti mokiniams terminą, kuri vartojame kalbėdami apie refleksiją. Terminas "mąstymo refleksija" vartojamas plačiaja prasme. Taip pat pateikiami ir specialūs terminai, nusakantys įvairias refleksijos rūšis. Po "konstruktyvios refleksijos" (apibendrinimo ar semantinio paaiškinimo) aptariame ir įvardijame, kas įvyko. Supratę, kaip sužinojome ir kaip išmokome, mėginame nusakyti metakognityvę refleksiją. Apsvarstę reikšmę, tiesiogini ryšio įvertinę minčių kokybę, tiriamo kritinę refleksiją.

Kada, ką ir kaip mokiniai reflektuoja?

Tai daryti pamokos metu jie gali ne kartą. Refleksija gali būti atkūrimo / žadinimo dalis. Antroje klasėje per matematikos pamokas sprendžiami siužetiniai uždaviniai. Vaikai turi padalyti pusiau tam tikrą laiko tarpą. Pavyzdys. Nuo namų iki močiutės reikia eiti 48 minutes. Jei iš namų išeiname lygiai trečią, kiek bus valandų, kai pasieksime pusiaukelę? Refleksija: "Apsakymas, kuri tau vakar skaičiau, yra knygos viduryje. Žinojau, kad jis yra pačiame apsakymų rinkinio viduryje, ir greit ji radau. Ar atsimeni, ką aš padariau? Dabar noriu, kad prisimintumėt, kaip suradote ko nors pusę namuose... mokykloje... per pietus... Kur tu esi? Ką tu veiki?. Nubraižykite lentelę ir parašykite, kokių žingsnių ėmėtės, kad suskaičiuotumėte pusę... Pažymėkite, iš kur žinojote, kad tai pusė".

Dirbdami nedidelėmis grupėmis, vaikai užrašo, kaip jie surado pusę (skaičiuodami, matuodami, vertindami, taikydami...). Visa grupė aptaria ir parašo, iš kur jie žinojo, kad tai pusė.

Mokiniai gali reflektuoti per pamoką tuo metu, kai suvokiama prasmė. Pavyzdžiui, per matematikos pamoką mokytojas gali paklausti antraklasių: "Ką turite žinoti, kad išmokytumėte žmogų pažinti laiką?" Arba: "Tu pažįsti laiką. Kaip tas mokėjimas padeda tau spręsti šiuos uždavinius?" Šiek tiek pasišnekėję, vaikai gali greit užrašyti atsakymą.

Prasmės suvokimo etape, davęs mokiniams skaityti informacinę mokslinį tekstą, siekdamas geresnio teksto supratimo, mokytojas galėtų kelti tokius klausimus:

Į kokius klausimus autorius atsako šioje knygoje?

Apie ką šis skyrius, iliustracija... ?

Ką tu patyrei skaitydamas apie... ? Ką pastebėjai iliustracijose... ?

Kokia pagrindinė šio skyriaus, iliustracijos, schemas, pastraipos... mintis?

Ką tau primena ši dalis, iliustracija, paaiškinimas... ?

Kaip ši nauja informacija padėjo tau suprasti apie... ?

Ką autorius, sakydamas: "...", turėjo omenyje?

Paskutinio refleksijos etapo metu mokiniai gali pasirinkti vieną lengvą, vieną sunkų uždavinį ir pasakyti, kodėl, jų manymu, tas uždavinys lengvas ar sunkus (metakognityvi refleksija).

Pamoką, kurioje mokiniai, norėdami suprasti temą, skaitė informatyvų mokslinį tekstą, mokytojas gali užbaigti pateikdamas su kritine refleksija susijusių klausimų, pavyzdžiui:

Ar klausimai, į kuriuos autorius atsakė, svarbūs kalbant apie... ?

Į kokius klausimus apie... nebuvo atsakyta?

Jeigu turėtum apsispręsti dėl... remdamasis informacija, schema, diagrama, iliustracija... ką tu nuspręstum?

Ką autorius privalėjo žinoti, kad tai parašytų? Iš kur autorius gavo informaciją, kuri panaudota šioje knygoje?

Kada ši knyga parašyta? Ar mūsų suvokimas apie... pakito nuo tada, kai knyga buvo parašyta?

Kokios formos yra mokinių refleksija?

Refleksija padeda mums suvokti reikšmę, kritiškai mąstyti apie idėjas ir sąvokas. Supratome, kad, norėdami panaudoti savo refleksijas, turime jas kažkaip užfiksuoti. Refleksijos gali būti įvairių formų: rašinys, grupelės, užrašyti klausimai, planai, piešiniai, schemas, modeliai, garsajuostės. Buvo sunku, kai pradėjome kalbėti apie kritinį mąstymą, nes nėra būdo grįžti ir tyrinėti savo mąstymą. Užfiksuotus dalykus galime peržiūrėti, iširti, pritaikyti, pasidalyti jais su kitais, užduoti apie juos klausimų, jais pagrįsti tolesnius savo planus. Mūsų klasėje pradinės refleksijos būna individualios. Asmeninis atsakymas, sąvoka, refleksija skatina mokinius mąstyti ir lyginti. Tačiau nepakanka vien patiems reflektuoti. Vėliau dirbame grupėmis ir dalijamės refleksijomis. Tai leidžia mums palyginti savo ir kitų mintis bei požiūrius, skatina aiškintis mintis, padeda įrodyti savo poziciją.

Refleksijos užduotys

Atrinkdama užduotis refleksijai, pirmiausia paklašiu savęs: koks šios refleksijos tikslas? Ar vaikai turi suprasti, kaip išmoko, kaip padarė išvadą, kaip nusprendė, kas yra svarbu ir kas ne, ką suvokė ir ko nesuvokė. Jiems padės metakognityvi refleksija.

Ar mokiniai vis dar aiškinasi sąvokos prasmę? Konstruktyvi refleksijos veikla padės jiems susieti ankstesnes žinias su naujomis. Matyt, jiems reiktų apibendrinti viską, ką dabar žino, arba sugalvoti klausimų pokalbiui su tos srities specialistu.

Ar mokiniams reikia įvertinti aiškinimo adekvatumą, spręsti apie įrodymų atitikimą, svarstyti tyrimo rezultatus ir argumentus? Kritinė refleksija skatins juos daugiau mąstyti ir domėtis, pergalvoti ką tik įgytas žinias. Kritinė refleksija gali patvirtinti ankstesnį jų požiūrį.

Mokytojo refleksija

Planavimas, stebėjimas ir refleksija

Planuojant užduotis turinio ir kritiniam supratimui, viską lemia mokyklos mokymo programa. Tačiau paskutinės pamokos planą sudarau remdamasi mokinių stebėjimu ir to stebėjimo refleksija.

Šiuo metu dėš tau skaitymo kursą universitete būsiamiems mokytojams (*pre-service teachers*). Kalbėjome apie žanrus (poeziją, realistinę grožinę literatūrą, mitus ir legendas). Šiuo metu studentai skaito įvairių žanrų negrožinę literatūrą. Mano tikslas – padėti jiems suprasti, kaip skaitytoją veikia biografijos, istorijos, ekonomikos, gamtos ir socialinių mokslų knygos, mokyti kritiškai vertinti negrožinėje literatūroje pateikiamą informaciją.

Studentai pasirinko sau įdomią sritį ir knygą, kurioje yra informacijos jiems aktualia tema. Pastebėjau, kad keliems buvo sunku apibendrinti svarbiausias teksto mintis. Jie nesugebėjo atskirti svarbių dalykų nuo nereikšmingų. Šis pastebėjimas pakeitė artimiausius mano planus. Tie studentai negalės kritiškai įvertinti tekste pateiktos informacijos, kol neišmoks atskirti svarbių duomenų. Apmąščius savo pastebėjimus, man kilo klausimas: “Ar šie studentai žino, kaip nuspręsti, kas skaitomame tekste yra svarbu ir ko galima nepaisyti?” Metakognityvios refleksijos pavyzdys: “Pagalvokite apie perskaitytą tekstą. Kaip nusprendėte, kas jame svarbiausia?” Tai gali būti atkūrimo / žadinimo pradžia. Bendras pasikalbėjimas padės tiems, kurie patiria sunkumų.

Mes, mokytojai, turime savo mokymo metodus, kuriais demonstruojame ir modeliuojame žinių turinį, šiuo atveju suprasdami, kaip skirtingai skaitytojus veikia negrožinė literatūra. Pereisiu prie tos savo planų dalies, kurioje minima kritinė refleksija. Manau, kad informacines knygas studentai turėtų vertinti kaip tekstą, kuris atsako į klausimus. Jie sudaro sąrašą klausimų, į kuriuos ta knyga atsako. Paskui palygina klausimus, į kuriuos atsakė autorius, su tais, kurie kilo jiems patiems. Tada klausiu: „Ar autoriaus užduoti klausimai yra svarbūs, esminiai?“ Ši refleksija paskatino studentus kitaip vertinti negrožinės literatūros skaitytojo pareigas. Pradėjus mąstyti apie autoriaus pasirinkimą, jiems kilo klausimų apie jo patikimumą ir šališkumą. Jie patikrino jo naudotus šaltinius, pateiktų teiginių įrodymus. Skaitydami tekstą, studentai pasižymėjo kilusius klausimus. Manau, kad jie pradėjo skaityti kitaip. Tikiuosi, kad ir toliau skaitys kitaip.

Ką aš padariau? Pradėjusi planuoti, pirmiausia atkreipiau dėmesį į turinio suvokimą ir ieškojau ryšio su kritiniu mąstymu. Tai tapo automatiška mano plano dalimi. Mintimis grįžtu atgal, kartu su studentais identifikuojau ir apmąstau kritines sąvokas. Noriu, kad jie suprastų daugiau, negu pasako biografijų ir istorijos knygos. Siekiu, kad imtųsi vertinti pateikiamą informaciją, užduoti klausimus, netgi mesti iššūki autoriui ir tekstui. Mano tikslas – ir turinio suvokimas, ir kritinis mąstymas. Aš dar syki apgalvojau savo pastebėjimus ir pataisiau planus taip, kad jie padėtų studentams suvokti turinį ir kritiškai mąstyti. Nukrypau nuo globalinio teksto supratimo (Į kokius klausimus atsakytą?) asmeninės refleksijos link (Ar ir tau kyla tokių klausimų?), kritinės refleksijos link. Iš ankstesnės patirties žinau, kad, pradėję kritiškai mąstyti apie autoriaus sprendimus, studentai apskritai darysis kritiškesni. Šis pavyzdys rodo, kaip dėstytojo ir studento refleksija padeda planuoti paskaitą. Ar kalbėtume apie paskaitą universitete, ar apie pamoką pradinėje mokykloje, pedagogo ir mokinio refleksijos yra labai glaudžiai susijusios.

Refleksija ir mokytojo tyrimas

Mokytojo refleksija vyksta ir mikro-, ir makrolygiu. Kartais apgalvojame, ką pamatėme trumpai stebėdami vieną mokinį. Jei viską užsirašome į žurnalą, jame rasime pasikartojančių pastebėjimų ir klausimų. Jei reguliariai skirsime laiko refleksijai, galime susidomėti kažkuo, kas jau prieš daug metų priimta kaip mokymo arba mokymosi metodas. Mūsų refleksijos verčia mus klausti, o klausimai verčia tyrinėti klasę. Šis straipsnis yra ne apie tyrimų, o apie refleksijos metodologiją. Neaprašinsiu duomenų rinkimo ir analizės, tik paieškosiu ryšio tarp refleksijos ir tyrimų. Mano mokytojai, kurie nuolat galvoja apie savo darbą ir mokinių mokymąsi, siekia labiau suprasti šį procesą. Į kai kuriuos klausimus galima atsakyti analizuojant skaitymą. Tačiau dažnai šių mokytojų klausimai nepasiekė tyrinėtojų. Ieškodami atsakymo, pedagogai patys turi imtis tyrimų savo klasėse ir mokyklose.

Aš turėjau žurnalą, į kurį rašiau kasdienius pastebėjimus ir apmąstymus. Prieš dešimt metų jis buvo pilnas neteisingų gamtos mokslo sąvokų, kurias sukūrė mano pirmaklasiai. Tos neteisingos sąvokos gimdavo mums išnagrinėjus temą ir atlikus eksperimentą. Niekaip negalėjau suprasti, kodėl mokiniai nesugeba pritaikyti įgytų žinių. Kodėl jie duoda teisingus atsakymus, o paskui pateikia prieštarungus teiginius. Ar mokymo programoje numatytos sąvokos jiems per sunkios? Tada susimąščiau, ar jie išgirdo ką įtikinamo. Kas moksle reiškia įrodymą? Pradėjau dvejų metų tyrimą, ką pirmaklasiai moksle laiko įrodymu. Rinkau duomenis, ieškojau pavyzdžių, drauge su kolegomis analizavau savo duomenis. Supratau, kad šiems vaikams draugo pasakymas, jog kažkas atsitiko, yra mokslinė tiesa. Daugelis tikėjo vienkartiniais įvykiais. Aš ir nesi tikėjau iš šio amžiaus vaikų mokslinio griežtumo, tačiau tyrimo rezultatai privertė mane pagalvoti mokymo programos tinkamumą.

Jungtinėse Valstijose įprasta sakyti, kad geri skaitytojai pasirengia skaitymui. Prieš skaitydami, jie nusistato skaitymo tikslą, apgalvoja jau turimas šios srities žinias, šiek tiek paprognozuoja. Tai labai plačiai priimta. Mokytojai specialiai tam rengiami. Daugelyje klasių veikla iki skaitymo užima daugiau laiko negu pats skaitymas ir diskusija. Kaip "refleksyvi" mokytoja, aš klaisiu savęs ir kitų apie procesus bei įpročius. Ką aš, kaip skaitytoja, kaip mokytoja, kaip mokslininkė, darau? Ar mano mokiniai daro tą patį, ką daro tikri skaitytojai, rašytojai, mokslininkai, aktoriai?. Galvodama apie save kaip skaitytoją, suprantu, kad neturėsiu skaitymo tikslo, jei prieš tai nesiruošiu. Ar aš išties pritaikysiu ankstesnes šios srities žinias, ar prieš skaitydama paprognozuosiu? Skaitydama susieju tekstą su ankstesnėmis savo žiniomis ir patirtimi; pradėjusi skaityti, numatau kryptį, kuria autorius eina. Kartu su savo studentais apklausėme šimtus skaitytojų bibliotekose ir knygynuose. Supratome, kad tik nedaugelis laikosi tų skaitymo taisyklių, kurių mokomi pedagogai, kad vėliau išmokytų savo mokinius. Toks skaitymo procesas priimtas ir vadinamas gerąja patirtimi. Jis dėstomas daugelyje universitetų.

Svarbu, kad mes, mokytojai, kritiškai mąstytume kasdieniame savo darbe, kad tikrintume įprastas tiesas ir atliktume tyrimus. Lawrence' as Stenhouse' as rašė: "Būtent mokytojai, supratę mokyklos pasaulį, galiausiai jį pakeis." Pridurčiau, kad supratimas prasideda nuo refleksijos.

Literatūra

Rudduck, J. and D. Hopkins 1985. *Research as a Basis for Teaching: Readings from the work of Lawrence Stenhouse*. Portsmouth, N. H.: Heinemann.

Jeanne Reardon - Merilendo valstijos (JAV) pradinės mokyklos mokytoja.
